

"I és graciós quan em dic mentides..."

Un relat de: [El meu secret](#)

I és graciós quan em dic mentides. Com quan em dic que ja no et necessito. Com quan et dic que al meu cap ja no hi habites. O quan, ai, aquesta em fa molta gràcia, penso que ja no t'enyoraré quan bereni a casa mirant per la finestra com les gavines puguen i puguen sense trobar mai límit.

Però jo mai em crec les persones a la primera. I jo som una persona. I no em crec. I sé que no és vera res del que he dit. Sé que encara t'enyor. Però bé, diuen que el temps cura ferides, i esper que aquestes també les curi. Però ja m'he cansat d'esperar. D'esperar i d'esperar-te. Perquè sí que em crec quan em dic que ja no tornaràs. Perquè ho sé. Perquè ho sent. I perquè ja estic cansada de lluitar. Molta gent pensarà que som covard, que no he lluitat, que les mans no em sagnen quan mes les mir, o que el cor no crida escanyat paraules buides sense sentit. Potser serà així. I de fet, n'estic segura. Però allà on vaig no he de menester prejudicis, veritats ni mentides. Allà no he de menester res. Ei, ni persones! Així que podré viure sense tu. Aquestes paraules volaran com les gavines de casa mentre berenaven sense rumb fix i es perdran. Però, com a mínim em faran sentir que vaig parlar-te les paraules que volia dir-te. Em faran sentir a mi, que ara és el que importa.

Podria haver intentat cercar una manera més original d'acabar amb tot això. Diguéssim que ja no en tenia ganes. Per què havia de morir amb dignitat? Si ja no en tenc d'això, i en haver-ho fet, ja no seré aquí.

Ara ja no hi som. Ara som aquella pedra que trepitja el cotxe sense sentir res. O no som res. O què sé jo què som. El que sí que sé és que des d'aquí et veig i no sento res. I ja em basta. La veritat és que ara tornaria, si hagués de seguir tot igual. Però diuen que d'aquí no en surt ningú. Així que me'n vaig a dormir.